

[Ragnhild Andersen.]

tøjet, hjælpes i seng o. s. v. Da hun havde tilbragt 420 dage på sygehus, fik vi besked om, at ifølge sygekasseloven var hendes sygekassehjælp opbrugt, hvorfor hun ikke mere kunne være nydende medlem af sygekassen. Da jeg under min hustrus sygdom fæstede en pige til at passe hjem og to børn, hvoraf den yngste var 2 år, den ældste 9 år, fik jeg at vide, at ifølge skattelovene var det luksus at have pige, og jeg måtte ikke fradrage lønnen på selvangivelsen. For 14 måneder siden påtog jeg mig en posttur på 40 km i 1½ år for at rette økonomien op i et sygeramt hjem. Resultat: man fratog min hustru 151 kr. om måneden af invaliderenten, så hun nu kun får 99 kr. Jeg passer selv hjem og hustru og børnene, laver mad og hjælper i hjemmet. Pige er der ikke råd til, og min arbejdsdag er fra 16 til 18 timer i døgnet. Jeg har klaget flere gange til socialministeriet, men får den besked, at sådan er lovene. Disse oplysninger må De gerne oplæse i folketinget.“

Jeg ser ingen grund til at holde disse oplysninger skjult for det høje folketing, hvor det så ofte siges, at vi har en efter omstændighederne udmærket sociallovgivning. Jeg finder oven i købet anledning til at bemærke, at der i dette brev fra et landpostbud med en invalid hustru og to børn er ting, som forekommer mig næsten ufattelige. Jeg ringede til socialministeriet og talte med dem om sagen, og de svarede meget elskværdigt, at de ganske rigtigt havde haft korrespondance om sagen og havde haft henvendelser fra flere medlemmer af det høje ting angående denne mand, som er så hårdt ramt med sin syge kone og sine to børn; man havde svaret, at loven er sådan, at når man har opbrugt sygekassedagpengene, er man ikke mere nydende medlem, og at når indtægten steg, gik renten ned. Men når jeg tænker på denne sag, der formentlig har verseret i et års tid, spadseret til socialministerium, til amtsråd gennem to ministre og sikkert talrige embedsmænd foruden kommunernes socialudvalg, er jeg mere end forbløffet over, at der ikke er en eneste rådgiver for de dårligst stillede her i landet, at ikke en eneste har tænkt på den syge kone hjemme

i sengen, som ikke kan klæde sig på alene og ikke kan gå på toilet selv, og gjort opmærksom på, at hun naturligvis er berettiget til et bistandstillæg ifølge folkeforsikringsloven. Jeg undres højligt over, at noget sådant kan foregå i dansk socialadministration, at man ikke engang kan henvise sådanne mennesker til at søge den hjælp, der er hjemlet i lovene. Jeg ved godt, at når jeg eller andre folketingsmænd henvender os på de forskellige kontorer, får vi en elskværdig behandling og et elskværdigt svar. Men det forekommer mig at være hundrede gange vigtigere at give den rette hjælp og vejledning til denne familie, som trænger dertil, og som klager sin nød gang på gang, fordi den ikke kan klare sig med 4 500 kr. plus 99 kr. i tillæg alt i alt til den syge kone, når manden har hjem og to børn at passe og en arbejdsdag som den her nævnte.

Det forekommer mig også, at den agtpågivenhed, man mangler på disse områder, har man andre steder, hvor loven virker tungt. Jeg har været stillet overfor, at man er ganske anderledes vågen, når mennesker har fået for meget, end når mennesker har fået for lidt. Sådan en hjælp, som f. eks. en invalid kone får for lidt i bistandstillæg, den har hun ingen mulighed for at få efterbetalt. Det hedder nemlig i loven, at man kun kan få bistandstillæg fra den dag, man søger bistandstillægget.

Jeg har for nogle dage siden her i København været ude for dette tilfælde. En gammel kone på omkring de 70, som får aldersrente i København, fik samtidig et tilskud fra sin afdøde mands arbejdsgiver; han havde givet hende 25 kr. om måneden. Så mødte han hende en dag, og da han så, hvor elendig hun var gående med sine to stokke, forhøjede han det månedlige tilskud til 50 kr. Det skal i sandhedens interesse siges, at den gamle kone ikke havde fortalt folkeforsikringskontoret noget om denne indtægt. Det er naturligvis ikke tilladt at holde slige indtægter skjult for folkeforsikringskontoret, som havde givet hende et personligt tillæg på 25 kr. om måneden, fordi hun var så dårligt gående, og da man blev klar over, at hun havde fået og fik tilskud fra sin afdøde mands tidligere arbejdsgiver, sagde man til den gamle kone: